DAGINN EFTIR MEÐ WILKINSON

Smáskilaboðin voru skýr.

„Vertu fyrir framan hótelið kl. 12.00.

Ég kem við með dóttur minni og dótturdætrum mínum.

Við förum með þig í hádegismat.

Svo verjum við síðdeginu saman og vonum að þér leiðist ekki.“

Ég brosti.

Eftir það sem ég hafði upplifað daginn áður voru leiðindi það síðasta sem ég óttaðist.

Þær voru stundvísar.

Algjörlega stundvísar.

En í þetta sinn var eitthvað öðruvísi.

Það var enginn bílstjóri.

Bílstjórinn hafði fengið frí.

Maggy sat undir stýri.

Ég játa að ég fór með stutta bæn til Guðs.

Ekki af andlegum ástæðum.

Af akstursástæðum.

Ég vonaði að allt færi vel.

Án óvæntra uppákoma.

Að minnsta kosti ekki af því taginu.

Hún virtist hins vegar fullkomlega róleg.

Hún hélt um stýrið af sama öryggi og hún stýrði samræðum.

Eða tók ákvörðun.

Eða stjórnaði fundi.

Mér datt dálítið í hug.

Það eldast ekki allir á sama hátt.

Sumir hætta að keyra.

Aðrir hætta að ferðast.

Aðrir hætta að taka ákvarðanir.

Ekki Maggy.

Hún hafði einfaldlega haldið áfram.

Eins og tíminn sjálfur hefði ákveðið að víkja til hliðar af virðingu.

Við héldum áfram yfir London.

Þær höfðu tekið frá framsætið handa mér.

Sætið sem venjulega er ætlað gesti.

Maggy ók.

Dóttir hennar og dótturdætur sátu aftur í.

Þetta leit út eins og venjuleg fjölskylda.

En það var hún ekki.

Eftir nokkrar mínútur spurðu þær mig hvað mig langaði að borða.

Hvort ég hefði einhverjar óskir.

Ég svaraði hiklaust.

„Enska matargerð, alveg tvímælalaust.“

Þær skelltu allar upp úr.

Ekki af kurteisi.

Af einlægni.

Sjálfsprottið.

Maggy sneri sér að dóttur sinni.

Hún var með svip þess sem hefur nýlega sannað kenningu.

„Skilurðu núna af hverju ég sagði þér þetta?“

Dóttir hennar brosti án þess að bæta orði við.

Eins og svar mitt hefði staðfest eitthvað sem þær höfðu rætt löngu áður.

Ég bað ekki um skýringu.

Stundum koma spurningar of snemma.

Svör þurfa hins vegar sinn tíma.

Ég fylgdist einfaldlega með þessari undarlegu ensku fjölskyldu.

Og ég hafði það á tilfinningunni að einhvers staðar, löngu áður en við hittumst, hefði Maggy þegar ákveðið hver ég væri.

Ég var aðeins að ná henni.

Við komum að veitingastað.

Ekki einum af þeim stöðum sem tilheyra hinum mikla munaði ensku aðalsstéttarinnar.

Enginn einkennisklæddur dyravörður.

Engin sýndarmennska um stöðu.

Engin tilbúin fágun.

Á þeirri stundu varð ég viss um að við myndum borða vel.

Matargerð er eins og list hlutanna.

Einföldustu hlutirnir eru nær alltaf bestir.

Og Maggy var nákvæmlega þannig.

Hún gat búið í kastala og kallað hann villu.

Hún gat talað eins og drottning og ekið eins og leigubílstjóri í London.

Hún gat farið með mann að rústum eigin sögu án þess að glata reisn enskrar hefðarkonu.

En þegar kom að því að borða valdi hún innihald.

Ekki ásýnd.

Kannski var það ástæðan fyrir því að ég hélt áfram að hlusta á hana.

Á bak við stál sverðanna hennar hafði ég ekki fundið stofnun.

Ég hafði fundið konu.

Ferdinando